

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: A. K., st. příslušnost
t. č. bytem

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 3. 2019, č. j. MV- 30825-3/OAM-2019,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 3. 2019, č. j. MV- 30825-3/OAM-2019 (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, Příjímací středisko cizinců Zastávka (dále též „prvostupňový správní orgán“) ze dne 17. 1. 2019, č. j. CPR-36010/ČJ-2018-931200-SV (dále též „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o správním vyhoštění“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci podle

ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na dobu 3 let. Současně byla žalobci podle ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území České republiky v délce 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí nebo od okamžiku, kdy pozbude postavení žadatele o mezinárodní ochrany. Na žalobce se nevztahují důvody znemožňující vycestování.

2. Důvodem pro uložení správního vyhoštění byla skutečnost, že dne 14. 11. 2018 v 17:00 hod. byl žalobce kontrolován policisty Příjímacího střediska cizinců Zastávka. Do střediska se žalobce dostavil požádat o mezinárodní ochranu, přičemž předložil pouze cestovní pas Uzbekistánu č. s platností 30. 4. 2014 – 24. 4. 2024, aniž by disponoval vízem nebo povolením k pobytu na českém území. Tato skutečnost byla následně potvrzena lustrací žalobce v cizineckém systému. Současně byl porovnáním otisků prstů v centrální evidenci daktyloskopických karet nalezen archivní záznam žalobce v evidenci nežádoucích osob v době 13. 9. 2017 – 14. 10. 2018, a to na základě rozhodnutí o správním vyhoštění vydaným Krajským ředitelstvím Hl. M. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytových kontrol, pátrání a eskort ze dne 13. 9. 2017, č. j. KRPA-332042/ČJ-2017-000022, které bylo potvrzeno rozhodnutím Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 1. 6. 2018, č.j. CPR-28616-2/ČJ-2017-930310-V241, které nabylo právní moci dne 7. 7. 2018.

II. Napadené rozhodnutí

3. Žalovaný v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí nejprve zrekapituloval skutkový stav věci a dosavadní průběh řízení. Následně se již zabýval posouzením zákonnosti prvostupňového rozhodnutí, které bylo odvoláním žalobce v celém rozsahu napadeno. Podle názoru žalovaného bylo v řízení spolehlivě prokázáno, že byly všechny zákonem stanovené podmínky pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění splněny, neboť žalobce na českém území pobýval od 16. 10. 2018 do 14. 11. 2018 bez víza či oprávnění k pobytu.
4. Ve vztahu k posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života pak žalovaný odkázal zejména na obsah protokolu o výsledku účastníka řízení ze dne 13. 9. 2017, který byl proveden v rámci řízení o předcházejícím správním vyhoštění pod č. j. KRPA-332042/ČJ-2017-000022. V něm žalobce uvedl, že nemá na českém území či v Evropské unii žádné rodinné příslušníky, neboť celá jeho rodina žije va k vycestování se rozhodl pouze z ekonomických důvodů. Nijak se nezmínil ani o údajném konfliktu se skupinou lidí, který se měl podle jeho výpovědi v nyní projednávané věci odehrát v červnu roku 2017.
5. Již době vedení řízení o předcházejícím správním vyhoštění pod č. j. KRPA-332042/ČJ-2017-000022 navíc na území České republiky pobýval otec žalobce, a to na základě víza vydaného za účelem strpění pobytu, neboť je žadatelem o mezinárodní ochranu. Žalobce se nijak nezmínil o tom, že by jejich vzájemné odloučení představovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života. Současně žalobce neuvedl, že

by měl na území ČR nebo EU jiné osobní, pracovní nebo majetkové vazby, které by byly v tomto ohledu relevantní.

6. Před vydáním prvostupňového rozhodnutí bylo do správního spisu založeno závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 19. 11. 2018, ev. č. ZS45342, podle něhož je vycestování žalobce možné. Uložení správního vyhoštění osobě, která vědomě porušuje právní předpisy ČR, když na území pobývá bez víza či oprávnění k pobytu, je podle žalovaného zcela v souladu s veřejným zájmem. V daném řízení není posuzováno, zda žalobce opustil domovský stát z azylově relevantních důvodů či nikoliv, neboť se jedná o otázku, která bude posouzena až v řízení ohledně žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Pakliže by byla žalobci mezinárodní ochrana udělena, nebude moci být rozhodnutí o správním vyhoštění vykonáno.
7. Z uvedených důvodů žalovaný odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

III. Žaloba

8. V žalobě žalobce namítal, že bylo prvostupňové rozhodnutí vydáno zejména na základě protokolu o výsledku účastníka řízení ze dne 18. 11. 2018, který byl však pořízen v rozporu s ust. § 18 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Konkrétně žalobce poukázal na skutečnost, že nejsou v daném protokolu zachyceny otázky kladené prvostupňovým správním orgánem, od kterých se interpretace odpovědí žalobce odvíjí. Nelze navíc vyloučit, že se mohlo jednat o otázky návodné či jinak nepřipustné. O tom, že byly otázky fakticky pokládány, svědčí podle názoru žalobce skutečnost, že nelze výpověď považovat za souvislou, spontánní a provázanou. Naopak její struktura připomíná odpovědi na otázky, které jsou v rámci provedení výsledku účastníka daného druhu řízení zpravidla kladeny. Výslech žalobce měl navíc trvat 3 hodiny, což je ve vztahu k charakteru výpovědi a jejímu rozsahu nepravděpodobné.
9. Dále žalobce považoval prvostupňové rozhodnutí za nepřezkoumatelné ohledně posouzení přiměřenosti zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Hodnocení zákonem stanovených kritérií bylo provedeno pouze formalistickým způsobem, aniž by se příslušný správní orgán zabýval tím, zda má žalobce nějaké vazby na území Polska, kde předtím pobýval. Vlivem vydání rozhodnutí o správním vyhoštění a nabytí jeho právní moci je mu totiž další pobyt na polském území zakázán.
10. Za nepřezkoumatelné je pak podle žalobce nutné považovat rovněž hodnocení jeho rodinných vazeb, neboť se prvostupňový správní orgán omezil na pouhé konstatování, že se svým otcem v ČR formálně nebydlí na stejné adrese. Kromě toho bylo tvrzení žalobce ohledně obavy z návratu do vlasti z důvodu předcházejícího napadání a omezení svobody ze strany skupiny osob obchodně provázanou s jeho otcem zpochybněno pouze na základě jeden a půl roku starého protokolu o výsledku účastníka řízení (č. j. KRPA-332042/ČJ-2017-000022).
11. Žalovaný proto namítal, že nebylo prvostupňové rozhodnutí založeno na aktuálním a řádně zjištěném skutkovém stavu, jak vyžaduje ust. § 3 ve spojení s ust. § 50 a ust. § 51

správního řádu. Podle jeho názoru nelze přenést celé důkazního břemene na účastníka řízení, protože je to správní orgán, který je odpovědný za zjištěný skutkový stavu bez důvodných pochybností. Prvostupňový správní orgán navíc nezvážil, zda by nebylo pouhé uložení pokuty a zastavení řízení o správním vyhoštění dostačující. Současné žalobce namítal, že je nepřezkoumatelné a nezákonné rovněž závazné stanovisko Ministerstva vnitra o možnosti vycestování, přičemž si správní orgány nevyžádaly jeho revizi poté, co bylo prvostupňové rozhodnutí odvoláním jako celek napadeno.

12. Závěrem žalobce doplnil, že žalovaný v rámci přezkumu prvostupňového rozhodnutí vůbec nehodnotil přiměřenost délky uloženého správního vyhoštění a souvisejícího zákazu vstupu na území členských států EU. Stejně tak se dostatečně nezabýval veřejným zájmem na dodržování lidskoprávních závazků a vnitrostátních předpisů, včetně rozporu rozhodnutí o správním vyhoštění se zásadou non-refoulement. Podle žalobce nelze v tomto ohledu pouze odkázat na řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Ze všech uvedených důvodů žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

13. Ve svém vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že bylo protiprávní jednání žalobce spočívající v pobytu na území ČR bez víza či platného oprávnění spolehlivě prokázáno. Žalobce ostatně tuto skutečnost nijak nerozporoval. Ve vztahu k namítané obavě z návratu do vlasti dále žalovaný doplnil, že žalobce údajný incident se skupinou osob tamní policii nehlásil. Do správního spisu bylo založeno závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 19. 11. 2018, ev. č. ZS45342, podle kterého bylo vycestování žalobce možné.
14. Co se týče doby uloženého správního vyhoštění, byla stanovena s přihlédnutím ke všem rozhodným okolnostem. V řízení nebyly zjištěny žádné další vazby, které by žalobce poutaly k území ČR, přičemž byl jeho vztah s otcem v napadeném rozhodnutí hodnocen. Za rozhodnou skutečnost naopak nelze považovat pouhou zmínku o neoprávněném pobytu v Polsku.
15. Pokud žalobce zpochybnil obsah protokolu o výsledku účastníka řízení ze dne 18. 11. 2018, žalovaný připomněl, že byl sepsán za přítomnosti tlumočníka, přičemž jej žalobce vlastnoručně podepsal, aniž by proti jeho obsahu či postupu při pořizování cokoliv namítal. Své výhrady poté neuplatnil ani v rámci odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Proto žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Správní spis

16. Na základě úředního záznamu ze dne 14. 11. 2018 bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění, přičemž byly v této souvislosti do správního spisu založeny kopie

cestovního dokladu žalobce, výsledky lustrace jeho osoby v příslušných databázích cizinců a kopie předcházejícího rozhodnutí o správním vyhoštění (č. j. KRPA-332042-18/ČJ-2017-000022) spolu s rozhodnutím o odvolacím přezkumu (č. j. CPR-28616-2/ČJ-2017-930310-V241), které nabylo právní moci dne 7. 7. 2018. Označenými rozhodnutími byla žalobci uložena doba, po kterou mu nelze uložit vstup na území členských států EU, v délce jednoho roku.

17. Se žalobcem byl poté za přítomnosti tlumočníka sepsán protokol o výsledku účastníka řízení dne 18. 11. 2018, do kterého mimo jiné uvedl, že mu bylo již v minulosti uloženo správní vyhoštění, přičemž si je vědom toho, že se může na území členských států EU zdržovat pouze na základě víza. Do ČR přicestoval z Polska dne 16. 10. 2018 a žil u svého otce I. M. v Praze, který je žadatelem o azyl. Žalobce je svobodný, bezdětný a jeho matky i mladší bratři žijí v Uzbekistánu. Na území EU nemá žádný majetek. K tomu doplnil, že byl ve své domovské zemi omezován na osobní svobodě a napaden ze strany skupiny osob obchodujících s jeho otcem, který utekl. Tento incident se měl stát v červnu 2017, ale policii v Uzbekistánu jej nenahlásil. Svým podpisem žalobce potvrdil, že si protokol přečetl, s jeho obsahem souhlasí a nepožaduje doplnění či opravu.
18. Dále bylo do správního spisu založeno závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 19. 11. 2018, ev. č. ZS45342, včetně Informace MZV ČR ze dne 22. 11. 2017 o výjezdu ze země pobytu v zahraničí a návratu státních občanů Uzbekistánu do vlasti. Na základě těchto podkladů bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, proti kterému se žalobce blanketně odvolal. Ve lhůtě stanovené prvostupňovým správním orgánem nebylo odvolání doplněno. Následně bylo vydáno napadené rozhodnutí.

VI. Posouzení věci krajským soudem

19. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále též „s. ř. s.“, ve spojení s ust. § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
20. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalované v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
21. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili svůj výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
22. Žaloba **není důvodná**.
23. Žalobce v žalobě předně namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí správních orgánů, a to ve vztahu k posouzení otázky přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného

života, délce správního vyhoštění a posouzení překážek vycestování z důvodu rizika vzniku vážné újmy. K tomu krajský soud uvádí, že podle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nelze cizince vyhostit za předpokladu, že by došlo k nepřiměřenému zásahu do jeho do soukromého nebo rodinného života. Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí vydaných v režimu zákona o pobytu cizinců by poté měl správní orgán v souladu s ust. § 174a téhož zákona zohlednit zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku jeho pobytu na území, věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

24. Výše uvedený výčet kritérií, která by měla být v případě vydání rozhodnutí o správním vyhoštění zohledněna, a to s ohledem na související zásah do práva na ochranu soukromého a rodinného života podle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, má svůj základ rovněž v judikatuře Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“). Ten mezi rozhodné skutečnosti řadí dále mimo jiné povahu a závažnost porušení veřejného zájmu, zájmy dítěte či pobytovou minulost účastníka řízení apod. (srov. např. rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 18. 10. 2006, stížnost č. 46410/99, Ünner proti Nizozemsku, a rozsudek ESLP ze dne 31. 1. 2006, stížnost č. 50435/99, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku; dostupné <https://hudoc.echr.coe.int>).
25. Při rozhodování o správním vyhoštění musí být proto postupováno v souladu se zásadou proporcionality, spočívající v poměřování v kolizi stojícího veřejného zájmu na dodržování právních předpisů a kontrole pobytu cizinců na území oproti právu jednotlivce na ochranu soukromého a rodinného života. Z toho ovšem nelze dovodit restriktivní požadavek, aby správní orgány v každém případě uváděly výčet a podrobně hodnotily všechny zákonná či judikaturou dovozená kritéria pro posouzení dané otázky, pakliže již z podkladů založených ve spisu a výpovědi cizince vyplývá, že nejsou naplněna.
26. Obdobně se ostatně vyjádřil rovněž Nejvyšší správní soud, když ve svém rozsudku ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013 – 34 (odkazovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), judikoval, že: „Rozhodnutí o správním vyhoštění musí sledovat zásadu proporcionality, která spočívá v požadavku, aby intenzita zásahu do práv cizince byla přiměřená významu veřejného zájmu, k jehož ochraně má zásah, reprezentovaný rozhodnutím o správním vyhoštění, sloužit. Ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců obsahuje výčet kritérií, které je nutno vážit při rozhodování o možnosti správního vyhoštění cizince. Správní orgán musí vedle jednotlivých aspektů obsažených v § 174a zákona o pobytu cizinců zohlednit i další obdobná kritéria, budou-li v konkrétním řízení zjištěna. Správní orgán nemusí všech jedenáct kritérií v rozhodnutí výslovně vyjmenovávat. Je však třeba trvat na požadavku, aby z rozhodnutí bylo zřejmé, že ve vztahu k nim činil skutková zjištění a posuzoval je.“
27. Nelze dále opomenout, že je ve vztahu k rozsahu posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života důležitá také iniciativa samotného účastníka řízení, který by měl správním orgánům předestřít všechny relevantní skutečnosti, týkající se jeho rodinných poměrů, aby mohly být při rozhodování zohledněny. V nyní

posuzované věci správní orgány vycházely při posouzení otázky přiměřenosti zejména z výsledků lustrace žalobce v příslušných databázích, předcházejících rozhodnutích o správním vyhoštění a výpovědi žalobce učiněné do protokolu dne 18. 11. 2018. Ve vztahu ke svým rodinným a osobním poměrům žalobce především uvedl, že je svobodný a bezdětný, přičemž jeho blízká rodina žije v Uzbekistánu. Na území Evropské unie nemá žádný majetek či další příbuzné, s výjimkou otce, který je v ČR žadatelem o mezinárodní ochranu. Je tedy do jisté míry pochopitelné, že se správní orgány v rámci odůvodnění rozhodnutí zaměřily na vztah mezi žalobcem a jeho otcem, který s přiměřeností zásahu do soukromého a rodinného života nepochybně souvisí.

28. V tomto ohledu krajský soud připouští, že prvostupňový správní orgán hodnotil vztah mezi žalobcem a jeho otcem pouze minimalistickým způsobem, pokud toliko odkázal na skutečnost, že spolu na území ČR formálně nepobývají na stejné adrese. K tomu je ovšem nutné doplnit, že byla úvaha prvostupňového správního orgánu dále rozvedena v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém bylo doplněno, že žalobce v řízení netvrdil žádné důvody hodné zvláštního zřetele, které by měly v případě vzájemného odloučení s jeho otcem za následek nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života (např. silné emocionální pouto, závislost na výživě či péči apod.).
29. Žalovaný navíc poukázal na obsah výpovědi žalobce v rámci předcházejícího řízení o správním vyhoštění (č. j. KRPA-332042-18/ČJ-2017-000022), kdy dokonce uvedl, že neměl na území ČR žádné příbuzné, ačkoliv již zde jeho otec jako žadatel o mezinárodní ochranu pobýval. Přestože tedy prvostupňové rozhodnutí v tomto ohledu jisté nedostatky vykazuje, je třeba jeho přezkoumatelnost hodnotit ve vazbě na odůvodnění napadeného rozhodnutí, a to v souladu se zásadou jednoty správního řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2013, č. j. 4 As 10/2012-48).
30. Nelze pak podle názoru krajského soudu správními orgány vyčítat, že se při posouzení proporcionality zásahu do soukromého a rodinného života nezabývaly dopady rozhodnutí o správním vyhoštění na pobytové možnosti žalobce na území Polska. Jak již bylo krajským soudem uvedeno, žalobce v rámci své výpovědi dne 18. 11. 2018 výslovně uvedl, že nemá kromě svého otce na území Evropské unie žádné majetkové či rodinné vazby. V této souvislosti se omezil na tvrzení, že z Polska do ČR přicestoval. Jistou indicií je pak v tomto ohledu rovněž výpověď žalobce učiněná během předcházejícího řízení o správním vyhoštění pod č. j. KRPA-332042-18/ČJ-2017-000022, během které uvedl, že v Polsku nikdy nepracoval, protože byl pouhým turistou a jeho cílem bylo obstarat si práci na území České republiky. Odůvodnění přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce v důsledku uložení správního vyhoštění lze tak považovat z hlediska přezkoumatelnosti za dostačující.
31. Nad rámec uvedeného krajský soud dodává, že rozhodnutí o správním vyhoštění se vztahuje primárně na české území, aniž by automaticky zakládalo nemožnost legálního pobytu na území Polska, neboť je jedná o otázku podléhající režimu mezinárodních konzultací, jak vyplývá čl. 25 Úmluvy k provedení Schengenské dohody (viz také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 4. 2018, č. j. 1 Azs 450/2017-26).
32. Za nepřezkoumatelné poté krajský soud nepovažoval ani úvahy správních orgánů ohledně uložení správního vyhoštění a souvisejícího zákazu vstupu na území členských států EU v délce tří let. Předně je třeba připomenout, že není v kompetenci zdejšího

soudu, aby správní uvážení příslušných orgánů veřejné moci jakkoliv nahrazoval či stanovenou délku správního vyhoštění moderoval, neboť se svojí povahou jedná o obligatorně ukládané preventivní opatření, nikoliv sankci mající trestněprávní charakter (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005 – 52).

33. Prvostupňový správní orgán pak zdůvodnil uložení správního vyhoštění nad polovinou zákonného rozpětí zejména tím, že se žalobce stejného jednání již v minulosti dopustil, přičemž si mohl a měl být vědom toho, že se na území České republiky zdržuje bez potřebného povolení. Nelze navíc opomenout obsah protokolu o výsledku žalobce jako účastníka řízení ze dne 18. 11. 2018, ve kterém uvedl, že do České republiky přicestoval již dne 16. 10. 2018, ačkoliv se do Příjímacího střediska Zastávka dostavil za účelem řešení své pobytové situace až dne 14. 11. 2018. Neoprávněný pobyt žalobce proto podle názoru krajského soudu nelze považovat za krátkodobý. Pokud tedy prvostupňový správní orgán výše uvedené skutečnosti zohlednil a uložil správní vyhoštění v délce tří let, není důvod považovat takový postup za excesivní. Stejně tak nelze hodnotit napadené rozhodnutí jako nepřezkoumatelné jen proto, že se žalovaný omezil na potvrzení závěrů prvostupňového správního orgánu, pakliže nebyly žalobce důvodně zpochybněny.
34. Pokud žalobce dále brojil rovněž proti posouzení překážek vycestování s ohledem na hrozbu vážné újmy, krajský soud se s jeho argumentací neztotožňuje. Předně je třeba připomenout, že si je příslušný správní orgán v rámci řízení o správním vyhoštění povinen vyžádat za účelem posouzení možnosti vycestování cizince do vlasti závazné stanovisko, jak stanovuje ust. § 120a zákona o pobytu cizinců. Z ustálené judikatury správních soudů poté vyplývá, že se jedná o stanovisko, které je v souladu s explicitně učiněným legislativním odkazem na ust. § 149 správního řádu vydáváno dotčeným orgánem (Ministerstvo vnitra ČR) a je závazné pro výrokovou část rozhodnutí o správním vyhoštění. Postup orgánů veřejné moci rozhodujících o správním vyhoštění je proto v tomto ohledu z hlediska zjištění skutkového stavu a jeho hodnocení omezen na vyžádání daného stanoviska (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 4. 2019, č. j. 33 A 19/2019 – 16; dostupný na www.nssoud.cz, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2015, č. j. 6 Azs 182/2015 – 20).
35. Teprve za předpokladu, že by byl obsah závazného stanoviska v řízení o správním vyhoštění účastníkem řízení zpochybněn, je zákonnou povinností odvolacího orgánu vyžádat si podle ust. § 149 odst. 4 správního řádu potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k jeho vydání, což je v nyní posuzované věci ministr vnitra (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2010, č. j. 5 As 56/2009-63, a ze dne 19. 5. 2016, č. j. 5 Azs 5/2016 – 51). Za zpochybnění obsahu závazného stanoviska však nelze podle názoru krajského soudu považovat podání odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí v celém rozsahu, resp. bez podrobnějšího vymezení odvolacích námitek.
36. Žalovaný proto neměl za povinnost vyžádat si tzv. revizní stanovisko, neboť závěr o možnosti vycestování Ministerstva vnitra jakožto dotčeného orgánu ze strany účastníka řízení nebyl zpochybněn. K tomu krajský soud dodává, že žalobce v žalobě sice namítal nesprávnost, nezákonnost a nepřezkoumatelnost závazného stanoviska ze dne 19. 11.

2018, ev. č. ZS45342, ale své závěry nijak nekonkretizoval ani nezdůvodnil. Jeho námitka proto zůstala v rovině obecného a spekulativního tvrzení. Nad rámec uvedeného krajský soud dodává, že bylo závazné stanovisko vydáno oprávněným subjektem a na první pohled obsahuje všechny náležitosti výroku a odůvodnění, které jsou zákonem vyžadovány (§ 149 správního řádu).

37. Pokud se pak jedná o tvrzení žalobce ohledně nebezpečí hrozby vážné újmy v důsledku omezování osobní svobody a napadení ze strany blíže nespecifikované skupiny soukromých osob v domovském státu, krajský soud nesouhlasí se žalobcem, že se správní orgány touto otázkou vůbec nezabývaly a pouze odkázaly na řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany. V tomto ohledu bylo pouze konstatováno, že se v řízení o správním vyhoštění neposuzuje, zda žalobce původně opustil domovskou zemi z azylově relevantních důvodů, přičemž udělení některé z forem mezinárodní ochrany v jiném řízení ze zákona vylučuje možnost vykonat rozhodnutí o správním vyhoštění. Co se pak týče namítané hrozby vzniku vážné újmy, krajský soud připomíná, že žalobce okolnosti údajných útoků nijak blíže nespecifikoval a současně během své výpovědi dne 18. 11. 2018 výslovně uvedl, že se na příslušné policejní orgány v domovské zemi vůbec neobrátil.
38. Žalovaný pak podle názoru zdejšího soudu správně poukázal na pochybnosti ohledně věrohodnosti tvrzení žalobce, pakliže o této skutečnosti vůbec nehovořil v rámci předcházejícího řízení o správním vyhoštění (č. j. KRPA-332042-18/ČJ-2017-000022), kde naopak uvádět výhradně ekonomické důvody příjezdu na území ČR. Jeho výpověď byla navíc učiněna dne 13. 9. 2018, tedy pouze několik měsíců po tom, co měl v domovském státě čelit těmto napadením (červen 2017).
39. Na tom nemůže podle názoru krajského soudu nic změnit ani žalobcem obecně formulovaná námitka ohledně porušení zásady materiální pravdy, protože nic nebrání tomu, aby správní orgány vycházely při rozhodování ze všech podkladů rozhodných pro zjištění skutkového stavu. V tomto ohledu se navíc jeví zohlednění podkladů vztahujících se k předcházejícímu řízení o správním vyhoštění jako logické, neboť zachycují okolnosti příjezdu žalobce bezprostředně poté, co měl být napadení v domovském státě vystaven. Pokud podle žalobce došlo od té doby k zásadní změně okolností, měl tyto skutečnosti sdělit správním orgánům, což neučinil, neboť se pouze odkázal na konflikt, ke kterému mělo dojít právě v červnu roku 2017.
40. Krajský soud poté nepřisvědčil ani námitce nezákonnosti protokolu o výsledku účastníka řízení s odkazem na ust. § 18 odst. 2 správního řádu. Konkrétně žalobce poukázal na skutečnost, že nejsou v protokolu očividně uvedeny otázky kladené žalobci ze strany oprávněné úřední osoby, přestože tomu odpovídá struktura jeho odpovědí a doba, po kterou byl protokol pořizován. K tomu je vhodné předně poznamenat, že žalobce přímo netvrdí, že mu byly oprávněnou úřední osobou otázky kladené, ale pouze tento závěr dovozuje z toho, jak na něj obsah protokolu subjektivně působí. Současně zcela opomíjí skutečnost, že se doba pořízení výpovědi a vyhotovení protokolu přirozeně odvíjí také od způsobu projevu samotného účastníka řízení a jeho požadavku na přetlumočení do ruského jazyka.
41. Nelze navíc odhlédnout od toho, že žalobce protokol stejně jako přítomný tlumočnick do ruského jazyka vlastnoručně podepsal, čímž současně potvrdil, že si jej přečetl,

s jeho obsahem souhlasil a nepožadoval žádné změny, opravy či doplnění. Přestože je tedy námitka žalobce do značné míry spekulativní a odporující jeho vůli projevené při podpisu daného protokolu o výsledku účastníka řízení, nejednalo by se podle krajského soudu ani v případě pravdivosti této námitky o natolik zásadní vadu, které by měla sama o sobě za následek nezákonnost rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobce totiž obsah a způsob formulace jeho výpovědi nijak nezpochybnil. Případné vynechání kladených otázek, jež ovšem nebylo žalobcem nijak ověřitelně doloženo, by tak bylo pouze formálním pochybením správního orgánu.

VII. Závěr a náklady řízení

42. Ze všech shora uvedených důvodů bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
43. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 21. června 2019

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D.,
v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.

